

ISTENEK MINDEN JÁSZOK ÁLTAL LAKOTT HAJLÉKA

János bácsi szeret fotózni, szereti élményeit megörökíteni. A képeket azután pontosan katalogizálja, albumokba zárja időpont, hely, téma szerint. A felvételek életének dokumentumai: olaszországi kempingélmények keverednek patinás német, holland városok képeivel, balatoni hajókirándulással, dél-afrikai bennszülött telepek életképeivel.

Hetvenhez közel már ritkábban kattintja el gépét, inkább csak lapozgat a múlt emlékei között. Gazdag a gyűjtemény, és abban is a legtöbb felvétel a Jászsághoz köti.

János bácsi töri a magyart. Elég jól ahhoz képest, hogy könyvből nem tanulta nyelvünket, csak a magyarországi turista útjain ragadt rá egy s más. Valójában ő Hans Joachim Hornig, egy nyugdíjas dortmundi tisztviselő, aki a német iparváros acélkonzernjének, a Hoesch cégnek volt az alkalmazottja. Egész életében rőtta a vállalatóriáshoz beérkező és elszállított anyagok, termékek listáját. A monoton munkából azután nyaranta három hétre kiszabadult, a családjával olasz tengerparton pihente ki az év fáradalmait.

Magyarországon 1973-ban járt először. A vasfüggöny mögött egy ismeretlen, egzotikus világot fedezett fel. Attól kezdve megrövidültek, majd teljesen el is maradtak az olaszországi kempingezések, és egyre több időt töltött családjával Magyarországon, a Jászságban. Jászfákóhalmán – nálunk - talált vendéglátókra, barátokra, tőlünk vezettek országjáró portyái. Heteket töltöttek itt, és induláskor meghatottan, könnyes szemmel távoztak. Érthetetlen volt számunkra ez a megtiszteltetés.

János bácsinak korábban kevés fogalma volt a magyarokról. A napi hírek között ugyan a keleti blokkon belül olykor rólunk is esett szó, de emlékei között legelevenebben az a magyar élt, aki May Károly egyik regényében szerepelt a szkipetárok földjén. Azt a képet hozta rólunk magával, amikor Hegyeshalomnál először átlépte a határt. Itt azután a Jászságban rácsodálkozott tájra, emberre, történelemre, kultúrára, mindenre. Külön élmény volt számára, hogy a keletről jött nép közé évszázadok múlva újabb keleti nép telepedett be. És lett magyarrá. Európa nyugati felén nem volt ilyen szokás.

Először a pillanatnyi élmény hatása alatt fényképezett, és azokat válogatta albumba, később témát is meghatározott rend szerint választott. Meg akarta örökíteni Jászfákóhalmát. Lencsevégre kapta a jellegzetes házakat, utcákat, a szép és dűledező kerítéseket, bekopogtattunk iparosokhoz, cigányokhoz, lefényképezte a szilvalekvárfőzést, a szalmahordást, esküvőt, keresztelőt, tanítást és népdalpróbát, gólyafészket és erdei fácán nevelőt.

A több száz felvételből kiállítás lett, 1990-ben érdeklődve, csodálkozva nézték a jákóhalmiak, hogy milyennek látja őket, falujukat egy német városiakól.

Mikor a Jászság a redemptió 250. évfordulójára készült, a történelmi háttér már számára sem volt ismeretlen. Tudott nemcsak a jászok betelepüléséről, hanem a kirajzásukról is a kiskunsági pusztákra. Az ünnepi készülődésben – gondolta – lefényképezi az összes jász templomot. Sorba vette a jászági és a jász kötődésű településeket, a külterületi kápolnáival együtt, leutazott a Kiskunságba, elment Pilisjászfaluba, sőt Újiregre is a tolnai jászokhoz. Az autótalaszban szerepelt Ibrány mellett is egy jász település. Jásztelepről azonban ott senki nem tudott, se pap, se kocsmáros. Valami telepfeletről beszéltek ugyan néhányan, amely a tiszai révnél lehetett, de hogy jász lett volna ..., meg temploma is ...

A Jászok Világtalálkozójára elkészült a gyűjtemény, az eddigi legteljesebb jász templomokat bemutató kiállítás anyaga. Senki jásznak nem jutott eszébe, hogy ilyenekkel tisztelegjen a jász összetartozás emlékének. A kiállítást a világtalálkozó idején tekinthették meg a jákóhalmiak. A felvételeket, mint a korábbiakat, a falunak ajándékozta Hornig úr.

János bácsi eredetileg nem gondolt kiállításra. A magyarországi és a jászági élményei hatására önmagának szabott feladat volt a templomfényképezés, amit lelkiismeretesen végre

is hajtott. Mivel májusban és augusztusban tartózkodott Magyarországon, a felvételek is ilyenkor készültek, vagyis a templomot olykor takarják a lombok. De a lombok mögött ott az épület. Ő valóban ott járt, ő valóban meglátogatta Istennek minden jászok által épített hajlékát. A gyűjtemény értékét nem a felvételek minősége, a kompozíció megformálása adja, hanem az a kíváncsiság és eltökéltség, ami egy idegent annak elkészítésére ösztönzött.

Lukácsi Pál